

God is Eén

André H. Roosma

Mei 1993 / augustus 2009.

God is Eén. Zo begint de kern van Gods aanwijzingen aan Zijn volk Israël:

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד

„*Shema' Jisra'êl, JaHUaH 'Elohainu, JaHUaH 'echad ...*”

„*Hoor, o Israël, JaHUaH (de HERE) onze God, JaHUaH (de HERE) is Eén! ...*”

Deuteronomium 6: 4; zie ook Marcus 12: 29

Jezus haalt dit woord aan als het gaat over de liefde tot God en onze naaste. Lang heb ik het verband niet gesnapt. Wat heeft deze uitspraak met liefde te maken? Waarom was dit voor Israël – en ons – de aansporing om God en elkaar lief te hebben?

Laten we daarom eens kijken wat dat één-zijn van God inhoud. Hiervoor zijn verschillende uitleggingen gegeven. Er zijn verschillende aspecten. Eén daarvan is deze: Het Hebreeuwse woord dat vertaald wordt als *Eén*: יְחָד *'echád*, geeft weer dat onze drie-enige God (*JaHUaH (de HERE) onze God, JaHUaH (de HERE)*) een éénheid is, niet innerlijk verdeeld maar volledig één en toegewijd in wat Hij is, wil, en doet. Het is ook verwant aan het woord יָחַד *jachad* dat *tezamen, eensgezind* of *verbonden* betekent.

Dat één-zijn staat dus tegenover innerlijke verdeeldheid; iemand die een beetje van dit en een beetje van dat is of wil – zo iemand is niet één. En zo zijn wij mensen vaak, ja toch (vgl. 1 Koningen 18:21; Jacobus 1:7-8; 4:1-8)?! Hoe vaak doen we vriendelijk en vrolijk aan de buitenkant, terwijl we innerlijk onverschillig, gedepimeerd of afwerend zijn... Of we weren af of betonen ons onverschillig terwijl we innerlijk hunkeren naar intimiteit... We doen 'fatsoenlijk positief', zingen een vrolijk lied maar in ons hart zijn we verdrietig of kwaad... We willen enerzijds wel bij Gods volk horen maar we willen anderzijds ook bij de wereld horen. Ik noem dit even: dubbel-zijn.

Het punt met dat dubbel-zijn is dat een ander ons niet leert kennen zoals we in werkelijkheid zijn. Bijvoorbeeld: iemand denkt dat ik een vrolijke Frans ben, terwijl ik regelmatig depressief ben. Hij of zij rekent erop dat ik ergens dus wel luchtig mee om zal kunnen gaan, terwijl het me van binnen enorm in de put brengt en ik er helemaal *niet* mee om kan gaan. Ik ga dan merken dat ik die ander teleurstel, probeer me nog meer anders voor te doen dan ik ben, etc. Zo komen relaties steeds meer en meer in de knoop. We worden onzeker, gaan ook die onzekerheid weer verbergen achter muren van onverschilligheid of zorgvuldigheid en op den duur weten we zelfs zelf niet meer wie we nou echt zijn en wat alleen maar rollen zijn die we spelen om geliefd en gerespecteerd te worden en/of anderen op een afstand te houden.

En dát is nou het unieke van God: Hij is één. Als Hij Zich op een bepaalde manier laat kennen, is Hij niet toch weer anders. Als Hij zegt: „Ik heb je onvoorwaardelijk lief”, dan komt dat uit het diepst van Zijn hart, dan is er niet ergens anders in Hem een andere gedachte. Hij is niet dubbel. Dat maakt dat Hij onvoorwaardelijk betrouwbaar is.

Als Hij zegt: „*Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij*” (Openbaring 3:20), en we doen onze deur voor Hem open, dan komt Hij ook binnen om lekker met ons samen te eten – een heerlijke persoonlijke tijd samen te hebben, al kan dat anders zijn dan wat wij ervan verwachtten.

En juist die eigenschap van God – dat één-zijn – maakt dat we ons in liefde helemaal kunnen overgeven aan Hem. Als Hij zegt dat Hij ons door-en-door kent, dan kent Hij ons ook door-en-

* Noot: in de Bijbel geeft samen eten een grote mate van intimiteit aan.

door. Iets voor Hem verstoppen heeft geen zin. Als Hij zegt dat Hij ons helemaal liefheeft zoals we zijn – als zondaren, als vijanden van Hem – dan verwacht Hij niet een smetteloosheid te zien in ons hart of in ons handelen. Nee, dan heeft Hij ons ook echt lief met alles wat er in ons hart is.

Wordt het u duidelijk wat mij duidelijk wordt – dat wij van nature niet zijn zoals Hij? Wij denken misschien lief te kunnen hebben, maar Hij prikt daar doorheen. Hij zegt dat we eerst een nieuw hart nodig hebben (Ezechiël 11:19-20; Romeinen 8:8, Psalm 51:12). Dat we ons over mogen geven aan Hem, zodat Hij Zijn leven in ons gestalte kan geven (vgl. Galaten 2:20). Leven vanuit onze natuurlijke mogelijkheden – dat leidt tot niets. We mogen als dienaren van Christus en als kinderen van God ons eigen oude leven opgeven, inleveren, en van Hem een nieuw leven ontvangen, van binnenuit.

Waar en hoe we dat ontvangen? Heel dicht in Zijn nabijheid, met zo min mogelijk 'ballast' tussen ons en Hem in.

Het wegdoen van die 'ballast' – dat begint met eerlijk worden tegen Hem. Dat is ónze kant van het één-worden. Nou is eerlijk zijn onder mensen riskant: als de ander zich gekwetst voelt, of je maar slecht vindt, of... weet ik wat allemaal, dan kan_je je wel eens laten vallen als een baksteen. Maar laat God ons vallen? Hij, Die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, zal Hij ons met Hem ook niet alle dingen schenken (Romeinen 8:32)? Nee, God wil juist graag dat we in het verborgene eerlijk zijn tegenover Hem, dan kan Hij juist daar beginnen met Zijn reinigingsproces (Psalm 51:8-9).

Dan wordt Zijn éénheid ook meer en meer in ons zichtbaar, wat weer onze afhankelijkheid van Hem zal onderstrepen. Zoals de dichter van Psalm 86 (vers 11) het zegt:

*„Leer mij, JaHUaH (HERE), uw weg, opdat ik in Uw waarheid wandele;
verenig [תָּוַח] jachéd, van dezelfde stam als 'echád] mijn hart om Uw Naam te vrezen.”*

Of met de woorden van God in Ezechiël 11: 19-20:

aangevuld: 2010-03-08

„Ik zal hun één hart [een לֵב אֶחָד lebh 'echád; 'n hart dat één is] geven en een nieuwe geest in hun binnenste, en Ik zal het hart van steen uit hun lichaam verwijderen en hun een hart van vlees geven, opdat zij naar Mijn inzettingen zullen wandelen en naarstig Mijn verordeningen onderhouden; zij zullen Mij tot een volk en Ik zal hun tot een God zijn.”

En die reiniging en waarachtigheid – dat één-zijn – gaat ook doorwerken in onze relaties, in het karakter van onze liefde voor onze mede-christenen. Die liefde wordt zuiver, zonder huichelachtigheid, zonder er beter uit te zien dan hij in werkelijkheid is, zegt Petrus (1 Petrus 1: 22).

Noot: Dit is een korte column-achtige studie die ik in 1993 in kerkelijk verband als inleiding mocht doorgeven en nu – zomer 2009 – weer tegenkwam. Ik publiceer hem nu op m'n website omdat ik zie dat hij nog steeds actueel is. Wel zij duidelijk dat het bovenstaande bepaald niet alles is dat over de éénheid van God gezegd kan worden. Er is bijvoorbeeld in onze drie-enige God ook de éénheid in de zin van de hoogste vorm van 'verbondenheid' (zie o.m. Johannes 17). En ook die kan ons inspireren tot liefde voor Hem en elkaar. En dat God één is kan ook gelezen worden als dat er maar één God is zoals Hij, **JaHUaH**, dat Hij 'enig' is – met niemand anders te vergelijken (vgl. Zacharia 14: 9), wat ook onze reactie van ontzag en liefde voor Hem oproept. Maar ook de eenheid waar dit artikeltje over gaat is een belangrijk aspect van die éénheid van de heerlijke God Die onze verstandelijke vermogens zo mijlenver te boven gaat...

Meer informatie en reacties

Voor meer informatie, vragen of suggesties kunt u contact met me opnemen via e-mail: andre.roosma@12accede.nl

[Accede! home](#) of [terug naar de artikelen-index](#)

Bedankt voor uw belangstelling!

Bijlage: iets over de mooie etymologie van 'echad

toevoeging 22 juli 2011

Sinds ik dit artikel publiceerde heb ik me wat mogen verdiepen in de wortels van de Hebreeuwse taal. Taalkundig gezien is het Hebreeuws ontstaan uit het Proto-(West-)Semitisch. Meer daarover in de referentie hieronder.

'Echad (אחד) komt van de oude Semitische stam *wachad* (אחד). Dit *wachad* werd in het oudste schrift geschreven als:

Men kan deze drie symbolen pictografisch lezen als: een pin (Y) die de verbinding vormt tussen de muur (III) en de deur (A). Of als pin (Y) aan de deurpost – de rand van de deur (A III). Scharnieren in die tijd waren nog niet zo mooi weggewerkt als nu. Een deur hing aan het kozijn (de deurpost) met behulp van één of meer pinnen die aan het kozijn waren bevestigd of er werd een grote staande pin gebruikt die in de vloer in een steen met een gat draaide. Temidden van alle beweging van de deur bleef die pin – en daarmee de deur – altijd vast aan het huis. Een andere pin zorgde ervoor dat de deur afgesloten kon worden, zodat je in het huis veilig was.

De etymologische oorsprong van het woord één – 'echad – moet dus gezocht worden in dit concept van stabiliteit en zekerheid.

De pin aan de deurpost vinden we ook terug in Exodus 21: 6, waar sprake is van een slaaf die vrij komt, maar die zelf graag trouw wil blijven dienen in het huis (dat is: de familie) waar hij is:

2 Wanneer je een Hebreeuwse huisknecht koopt, moet die je zes jaar lang dienen; in het zevende jaar mag hij als vrij man vertrekken, zonder iets te hoeven betalen. 3 Als hij alleen is gekomen, moet hij ook alleen weggaan; was hij getrouwd, dan mag zijn vrouw met hem meegaan. 4 Als zijn meester hem een vrouw heeft gegeven en zij heeft hem zonen of dochters gebaard, blijven de vrouw en haar kinderen eigendom van de meester en moet de slaaf alleen weggaan. 5 Mocht hij echter te kennen geven dat hij zo aan zijn meester en aan zijn vrouw en kinderen gehecht is dat hij niet als vrij man wil vertrekken, 6 dan moet zijn meester met hem tot God naderen, daarna hem tegen de deurpost zetten, en zijn oor met een priem (pin) doorboren. Hij zal hem dan voor eeuwig dienen.

De knecht werd (even) met een pin aan de deurpost vastgemaakt, ter teken van eeuwige trouw en loyaliteit aan de familie waar hij diende.

Zo mogen we dus ook het 'echad uit Deuteronomium 6:4 lezen: **JaHUaH** blijft trouw; Hij is niet wispelturig, Hij is uitermate stabiel. Wat Hij zegt doet Hij. Dat staat als een rots. En Hij verlaat Zijn huis, Zijn gezin niet. Daar kun je 100% van op aan.

Wat er met de knecht uit Exodus 21: 6 werd gedaan was dus in feite een afbeelding van één aspect van het karakter van God: Zijn onwrikbare trouw en loyaliteit. (Daarom staat er ook dat meester en knecht eerst samen naar God moesten gaan.) Je kunt te allen tijde van God **JaHUaH** op aan, ook al kost Hem dat veel. Hij – de Heer van de schepping – geeft Zijn leven voor ons, Hij kwam in Jezus ons dienen, vrijwillig en voor altijd. Hij liet Zich met pinnen aan een menselijk hout op Golgotha vastzetten...

In dit alles zie ik dus een enorme, majestueuze éénheid...

Het begrip 'echad is dus absoluut niet in strijd met de Drie-eenheid van God, zoals Joden soms denken. Met de hand op Deuteronomium 6:4 zeggen ze: „onze God is Eén, dus kan Hij niet én Vader én Zoon zijn, dus kan Jezus (*Jeshu'ah*) niet zijn Wie Hij zei te zijn: God Zelf.” Maar die vlieger gaat dus niet op. Het gaat hier over eenheid van hart en over volledige toewijding en betrouwbaarheid.

JaHUaH is Eén – Hij blijft altijd Wie Hij is; trouw en liefdevol toegewijd.

Literatuur (o.a. over de oorsprong van het Hebreeuws):

bijgewerkt: 2015-01-17

André H. Roosma, '[De geschreven taal van Abraham, Mozes en David – Pictografische wortels en basisnoties in de structuur van het vroeg-Bijbelse schrift](#)' , **Hallelu-JaH** levend werkdocument over het oude West-Semitische en Paleo-Hebreeuwse schrift, januari 2011 (wordt regelmatig bijgewerkt).

Zie ook: '[Het Shema' – de Israëliëse geloofsbelijdenis \(6\)](#)', **Hallelu-JaH** web-artikel, november 2014; en [de andere delen van die artikelen-serie](#).